

**UCHWAŁA NR XXV/133/2026
RADY GMINY STOSZOWICE**

z dnia 29 kwietnia 2026 r.

w sprawie wniesienia odpowiedzi na skargę mieszkańców Palmir

Na podstawie przepisu art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2025 r. poz. 1153) w zw. z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. z 2026 r. poz. 143), **Rada Gminy Stoszowice uchwala**, co następuje:

§ 1.1. Postanawia się wnieść odpowiedź na skargę mieszkańców Palmirów z dnia 26 marca 2026 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu dotyczącą uchwały Nr XVI/85/2025 Rady Gminy Stoszowice z dnia 13 czerwca 2025 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie miejscowości Srebrna Góra – część A.

2. Treść odpowiedzi na skargę, o której mowa w ust. 1, zawiera załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Stoszowice.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Gminy Stoszowice

Marcin Józefiak

Załącznik do uchwały nr .XXV/133/2026

Rady Gminy Stoszowice

z dnia 29 kwietnia 2026 r.

Stoszowice, 29 kwietnia 2026 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny

we Wrocławiu

ul. Św. Mikołaja 78/79

50-126 Wrocław

Strona Skarżąca: 1) Monika O.- W.
(adres i dane osobowe w aktach)

2) Marcin W.
(adres i dane osobowe w aktach)

Organ: Rada Gminy Stoszowice
57-213 Stoszowice 97
REGON: 890718455

Odpowiedź na skargę

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, przekazuję w załączeniu skargę mieszkańców Palmir z dnia 26 marca 2026 r. , wnosząc o oddalenie przedmiotowej skargi w całości i obciążenie skarżących kosztami postępowania sądowego.

Wyrażam zgodę na rozpoznanie sprawy poza rozprawą.

Uzasadnienie

Skarga mieszkańców Palmir na uchwałę Nr XVI/85/2025 Rady Gminy Stoszowice z dnia 13 czerwca 2025 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowaniu przestrzennego dla terenu w obrębie miejscowości Srebrna Góra – część A zasługuje na oddalenie z przyczyn opisanych niżej. Odnosząc się do poszczególnych zarzutów skargi wskazać należy, co następuje:

1. Naruszenie przepisu art. 17 oraz art. 20 ustawy z dnia 27 marca 2023 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 7 i art. 2 Konstytucji RP.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, należy stwierdzić, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zwanej dalej ustawą, ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Z kolei zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy, kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie gminnych aktów planowania przestrzennego, z wyjątkiem morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz terenów zamkniętych ustalonych przez organ inny niż minister właściwy do spraw transportu, należy do zadań własnych gminy. Na mocy powyższych przepisów gminie przysługuje niekwestionowane władztwo planistyczne, realizowane w drodze uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w którym rada gminy ustala przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu. Gmina może te uprawnienia wykonywać w granicach wynikających w Konstytucji oraz ustaw. W kwestii tej wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 29 listopada 2016 r. II OSK 440/15 stwierdzając „Kolejna podstawa kasacyjna wiąże się z twierdzeniem o nadużyciu przez gminę władztwa planistycznego.

Odnosząc się do niej stwierdzić należy, że władztwo planistyczne gminy rozumiane jest jako jej wyłączna kompetencja do ustalania w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego przeznaczenia oraz sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenów. Zaznacza się jednakże przy tym, że kompetencja ta nie jest niczym nieograniczona. Gmina może te uprawnienia wykonywać w granicach wynikających z Konstytucji RP oraz ustaw. Zasadniczym przepisem Konstytucji RP stwarzającym granice dla władztwa planistycznego gminy jest art. 31 ust. 3, zawierający zasadę proporcjonalności. Wynika to z tego, że plan miejscowy przede wszystkim oddziałuje na prawo własności nieruchomości, które jest chronione w Konstytucji RP (art. 64). Oddziaływanie to jest przy tym bardzo wyraźne, gdyż w art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wprost się stwierdza, że ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Zgodnie z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ocena zatem w tym kontekście nadużycia władztwa planistycznego sprowadza się do zbadania, czy ustalone w planie miejscowym ograniczenia prawa własności nieruchomości są konieczne dla ochrony takich wartości, jak bezpieczeństwo i porządek publiczny lub ochrona środowiska, zdrowia i moralności publicznej, a także wolności i praw innych osób.”

Uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie miejscowości Srebrna Góra - część A w żadnym wypadku nie musiał być w pełnym zakresie zgodny ze wstępną wersją projektu planu wyłożonego do publicznego wglądu w 2021 r. Także uwagi osoby fizycznej do projektu planu nie są wprowadzane do planu miejscowego niejako „automatycznie”, tj. przy uwzględnieniu stanowiska organu wykonawczego objętego treścią zarządzenia Nr 84/2021 Wójta Gminy Stoszowice z dnia 31 grudnia 2021 r. Wobec powyższego

zarzut skarżących, jakoby sposób rozpatrzenia uwag przez Wójta Gminy Stoszowice powinien znaleźć bezpośrednie odzwierciedlenie w treści uchwalonego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jest niezasadny.

Zgodnie z art. 17 pkt 12 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wójt (burmistrz, prezydent miasta) rozpatruje uwagi wniesione do projektu planu miejscowego, jednakże czynność ta ma charakter wstępny i pomocniczy w procedurze planistycznej. Rozpatrzenie uwag nie przesądza automatycznie o ich normatywnym uwzględnieniu w treści aktu prawa miejscowego, jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

Należy podkreślić, że ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie sposobu uwzględnienia uwag należy do rady gminy, która – stosownie do art. 20 ust. 1 ww. ustawy – uchwała plan miejscowy, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag. Rada gminy nie jest związana stanowiskiem wójta i może dokonać własnej oceny zasadności poszczególnych uwag, kierując się interesem publicznym oraz zasadą ładu przestrzennego.

Ponadto, nawet uwzględnienie uwagi na etapie jej rozpatrzenia przez Wójta nie oznacza konieczności jej dosłownego przeniesienia do zapisów planu. Uwzględnienie uwagi może bowiem przybrać różną formę, w tym częściową modyfikację projektu planu lub uwzględnienie jej celu w inny sposób niż postulowany przez wnoszącego uwagę.

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że rozpatrzenie uwag stanowi element procedury planistycznej, a nie akt o charakterze wiążącym dla treści planu miejscowego. Istotne jest zachowanie procedury oraz należyte odniesienie się do zgłoszonych uwag, nie zaś ich obligatoryjne uwzględnienie w finalnym akcie.

W konsekwencji brak dosłownego odzwierciedlenia sposobu rozpatrzenia uwag przez Wójta w treści uchwalonego planu miejscowego nie stanowi naruszenia prawa, o ile procedura

planistyczna została przeprowadzona zgodnie z przepisami, a rada gminy dokonała samodzielnej oceny zasadności uwag.

2. Naruszenie przepisu art. 21 ust. 1, art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2023 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji RP.

Skarżący zarzucają naruszenie powołanych wyżej przepisów, w tym Konstytucji RP, poprzez wprowadzenie nieproporcjonalnego i nieuzasadnionego ograniczenia prawa własności Skarżących poprzez ograniczenie możliwości zabudowy obszaru oznaczonego jako 3MN/U i obejmującego działkę Skarżącego.

Zarzut Skarżących dotyczący rzekomego nieproporcjonalnego i nieuzasadnionego ograniczenia prawa własności poprzez ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu oznaczonego symbolem 3MN/U nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że prawo własności, choć podlega ochronie konstytucyjnej, nie ma charakteru absolutnego. Zgodnie z art. 64 ust. 3 Konstytucji RP może ono podlegać ograniczeniom, o ile są one ustanawiane w ustawie i nie naruszają istoty tego prawa. Instrumentem ustawowym przewidującym możliwość kształtowania sposobu wykonywania prawa własności jest ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, która stanowi podstawę do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego, określa przeznaczenie terenu oraz zasady jego zagospodarowania, co z istoty rzeczy wiąże się z ingerencją w sposób wykonywania prawa własności. Jednakże ingerencja ta ma charakter powszechny, systemowy i jest nieodłącznym elementem realizacji polityki przestrzennej gminy, służącej ochronie ładu przestrzennego oraz interesu publicznego.

W niniejszej sprawie nie można mówić o pozbawieniu Skarżących prawa własności ani o naruszeniu jego istoty. Ustalenia planu dla terenu 3MN/U nie eliminują możliwości korzystania z nieruchomości, lecz określają dopuszczalny sposób jej zagospodarowania, przewidując funkcję mieszkaniową jednorodzinną z dopuszczeniem usług. Tym samym nieruchomość zachowuje swoją podstawową funkcję budowlaną, a właściciel ma możliwość jej racjonalnego wykorzystania zgodnie z przeznaczeniem określonym w planie.

Podkreślenia wymaga, że brak możliwości realizacji zabudowy w sposób oczekiwany przez Skarżących nie może być utożsamiany z naruszeniem prawa własności. Właściciel nieruchomości nie ma roszczenia o utrzymanie dotychczasowego sposobu zagospodarowania ani o możliwość realizacji dowolnej inwestycji. Plan miejscowy kształtuje sposób wykonywania prawa własności w granicach wyznaczonych interesem publicznym i zasadą proporcjonalności.

Wprowadzone ustalenia planistyczne pozostają proporcjonalne, gdyż:

- 1) są oparte na przepisach ustawowych,
- 2) służą realizacji uzasadnionych celów publicznych, w szczególności zapewnieniu ładu przestrzennego, harmonijnego rozwoju zabudowy oraz ochrony funkcji terenów sąsiednich,
- 3) nie prowadzą do nadmiernej ingerencji w prawo własności, pozostawiając możliwość zabudowy i korzystania z nieruchomości.

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że samo ograniczenie możliwości zagospodarowania nieruchomości wynikające z ustaleń planu miejscowego nie stanowi jeszcze naruszenia konstytucyjnej ochrony prawa własności, o ile nie dochodzi do jego faktycznego wywłaszczenia lub pozbawienia możliwości racjonalnego korzystania z nieruchomości.

W konsekwencji należy uznać, że ustalenia planu miejscowego dotyczące terenu 3MN/U stanowią dopuszczalne, ustawowo przewidziane ukształtowanie sposobu wykonywania prawa własności i nie naruszają ani art. 21 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ani art. 64 Konstytucji RP.

3. Naruszenie przepisu art. 32 ust.1 Konstytucji RP.

Skarżący wskazali, że w wypadku ich nieruchomości gruntowej doszło do nieuzasadnionego różnicowania sytuacji prawnej w stosunku do działek sąsiednich, a tym samym naruszono powołany wyżej przepis Konstytucji RP. Także ten zarzut Skarżących jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP wszystkie podmioty prawa są równe wobec prawa oraz mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Zasada ta nie oznacza jednak obowiązku jednakowego kształtowania sytuacji prawnej wszystkich nieruchomości, lecz nakazuje równe traktowanie podmiotów znajdujących się w tożsamej sytuacji faktycznej i prawnej.

W niniejszej sprawie Skarżący nie wykazali, aby ich nieruchomości była tożsama pod względem istotnych cech planistycznych z nieruchomościami, do których się odwołują. Dopuszczalne, a wręcz konieczne w procesie planowania przestrzennego, jest różnicowanie przeznaczenia terenów w zależności od takich kryteriów jak: istniejące zagospodarowanie, funkcja terenów sąsiednich, uwarunkowania środowiskowe, dostęp do infrastruktury technicznej i komunikacyjnej, czy założenia polityki przestrzennej gminy. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego ma charakter aktu generalnego i abstrakcyjnego, którego celem jest kształtowanie ładu przestrzennego na obszarze całej gminy. W tym kontekście różnicowanie przeznaczenia poszczególnych terenów – nawet bezpośrednio sąsiadujących – nie stanowi naruszenia zasady równości, o ile znajduje racjonalne i obiektywne uzasadnienie.

W niniejszym przypadku ustalenia planu dotyczące nieruchomości Skarżących wynikają z przyjętej koncepcji zagospodarowania przestrzennego, uwzględniającej m.in. funkcję terenu 3MN/U, jego rolę w strukturze przestrzennej oraz potrzebę zapewnienia spójności urbanistycznej. Ewentualne odmienne przeznaczenie działek sąsiednich wynika z odmiennych uwarunkowań planistycznych tych terenów, a nie z arbitralnego działania organu.

Podkreślenia wymaga, że zasada równości nie wyklucza różnicowania sytuacji prawnej, lecz zakazuje jedynie różnicowania o charakterze dowolnym, pozbawionym racjonalnego uzasadnienia. W przedmiotowej sprawie takie przesłanki nie zachodzą.

W orzecznictwie sądów administracyjnych utrwalony jest pogląd, że zarzut naruszenia art. 32 Konstytucji RP może być skuteczny jedynie w przypadku wykazania, że podmioty znajdujące się w identycznej sytuacji zostały potraktowane odmiennie bez uzasadnionej przyczyny. Skarżący nie sprostali temu obowiązkowi.

W konsekwencji należy uznać, że ustalenia planu miejscowego nie naruszają zasady równości wobec prawa, a zarzut Skarżących w tym zakresie jest niezasadny.

W zakończeniu wskazuję, że procedura planistyczna, w tym w zakresie wiążących uzgodnień przy udziale innych organów administracji publicznej, była weryfikowana przez Wojewodę Dolnośląskiego.

Uwzględniając powyższe, wnoszę jak na wstępie.

Załączniki:

- 1) odpis odpowiedzi na skargę,
- 2) skarga mieszkańców Palmir z dnia 26 marca 2026 r. wraz z załącznikami,
- 3) uchwała Nr XVI/85/2025 Rady Gminy Stoszowice z dnia 13 czerwca 2025 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu w obrębie miejscowości Srebrna Góra – część A,
- 4) uchwała Nr XXV/133/2026 Rady Gminy Stoszowice z dnia 29 kwietnia 2026 r. w sprawie wniesienia odpowiedzi na skargę mieszkańców Palmir;
- 5) akta sprawy.

UZASADNIENIE

Zgodnie z przepisem art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Rada Gminy Stoszowice obowiązana jest przekazać skargę mieszkańców Palmir właściwemu sądowi administracyjnemu wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej wniesienia.

Argumenty merytoryczne (prawne) przemawiające za podjęciem przedmiotowej uchwały zawiera projekt odpowiedzi na skargę, który jest przedkładany Radzie Gminy Stoszowice wraz z niniejszym uzasadnieniem.

Stąd też podjęcie przedmiotowej uchwały jest uzasadnione.

Przewodniczący Rady Gminy Stoszowice

Marcin Józefiak